

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Til hr. Villy Søvnal: Jeg tror, at vi to og også vore to partier er enige om én ting, og det er, at vi gerne vil hjælpe narkomanerne så godt som muligt. Vi har bare hver sin måde at gøre det på, og det, som jeg synes kan grænse til kynisme – jeg vil ikke sige, at det er kynisme – er f.eks. det, at der findes nogle ledige pladser på private institutioner, hvor man meget gerne vil være med til at hjælpe disse narkomaner med stoffri døgnbehandling, som er utrolig god. Der synes jeg, at det er kynisme at sige nej til, at de kan komme ind på disse pladser, når de er ledige.

Det her er et område, som er svært. Og jeg synes egentlig, hr. Villy Søvnal kommer lidt for let om ved det ved bare at sige: Det er ikke mit bord.

Jeg sammenligner med en anden gruppe patienter. Socialdemokratiet og især regeringen og SF er meget, meget afvisende over for, at alvorligt syge kræftpatienter kan få behandling i udlandet. Det er noget, der optager mig utrolig meget, og jeg ved, at der er mange, der kunne redde. Det er også lidt kynisme bare at sige: Det er ikke mit bord, der har vi en anden ordfører.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg vil for en fuldstændigheds skyld bare gøre opmærksom på, at det, der er til behandling, er forslaget til folketingsbeslutning om lægeligt ordineret heroin til særlig hårdt belastede narkomaner.

Så er det fru Gitte Seeberg.

Gitte Seeberg (KF):

Det er ikke første gang, at forslaget om forsøg med lægeordineret heroin behandles her i Folketingssalen; faktisk har vi behandlet sagen mange gange.

Det Konservative Folkeparti har ikke skiftet holdning til sagen. Vi mener fortsat, at det er den forkerte vej at gå. Vi mener, at forslaget rejser såvel en række etiske som menneskelige og praktiske problemer, og endelig at det ikke løser narkomanernes problemer og vej til en stoffri tilværelse ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Lige et øjeblik. Jeg ser, at ministeren ikke er til stede, og ministeren har ikke bedt om lov til at forlade lokalet. Jeg går ud fra, at man hurtigt kan skaffe ministeren til stede, ellers er jeg nødt til at afbryde mødet. Vi venter lige et øjeblik.

(Ophold). Det var et naturligt ærinde, der var årsagen. Men jeg vil lige gøre opmærksom på, at det er almindelig kutyme, at man henvender sig til formanden, når man ønsker at forlade salen i et ærinde.

Gitte Seeberg (KF):

Problemerne er set med mine øjne mange. Vil det være rigtigt at behandle narkomanen med et stof, som er selve årsagen til narkomanens forfærdelige liv? Skal staten nu agere mellemhandler? Hvordan skal vi kunne forsvare vores forbudspolitik, hvad angår euforiserende stoffer, hvis det, der legalt gives til nogle, er forbudt for andre?

Er det ikke et forkert signal at sende både til unge mennesker og andre, og er det især ikke et forkert signal at sende til de mennesker, som i dag er narkomaner? Vil de, som har været narkomaner i nogle år, bestrebe sig på at komme ud af stofmisbruget, hvis der er udsigt til, at de på et eller andet tidspunkt kan komme med i ordningen?

Det er blot nogle af de problemer, jeg mener at SF's forslag rejser.

Forslaget er alene et forsøg rettet mod de hårdest belastede narkomaner. Når man ser de ynkkelige skæbner, kan jeg godt forstå, at mange tænker, at man derved kunne give dem et bedre liv. Det ønsker vi vel alle, også SF. Det er jeg i hvert fald overbevist om.

Jeg mener bare ikke, det er den rigtige måde at løse problemerne på. Jeg tror ikke på, at det er rigtigt, at nogle mennesker skal have et varigt liv på heroin, heller ikke selv om det måtte synes at være løsningen for en lille gruppe. For hvordan skal en sådan gruppe kunne afgrænses, og hvordan sikrer man, at ikke flere og flere vil komme ind i gruppen?

Jeg tror ikke på et midlertidigt forsøg. Kommer forsøget, slipper vi ikke af med ordningen igen, og det vil uafværgeligt på sigt medføre, at en større og større gruppe kommer ind under ordningen.

Jeg synes, vi skal drage nytte af vores erfaringer med metadonbehandlingen, som vi har kendt i over 20 år, og som ikke ubetinget kan siges at være nogen succes. Det gik jo lige præcis sådan med metadonen, at det nu snarere er reglen end undtagelsen at være på metadon.

De rosede ord om det schweiziske forsøg har jeg ikke meget tilovers for; man kan reelt drage de konklusioner, man vil. I sidste ende er der ikke noget belæg for at antage, at det er heroi-